

(המשך מעמוד 7)

אמיתי וכן. אבל השינאה לבריונים שפרעו במפגינים שעזת רבות לפני הרצח הנתעב, בדיוק לפני שנה, היתה מעבר ליכולתם הנפשית של המפגינים. הפשרה הטריטוריאלית שלהם לא יכלה שלא להיות מתורגמת גם לפשרה ריגשית. לפעמים היתה נרמה שהז'אנר הישראלי המיוחד של "יורים ובוכים" שינה מעט את צביונו והפך להימנון חוש, תבוסני עד לאימה: "נהרגים ובוכים".

בלט שוב העדרו של שיר שלום לוחם ומגייס. שיר השלום היהפה של להקת הנח"ל נשמע פיתאום כבייני. מלא רחמים עצמיים. גם השיר החדש על אמיל הוא כזה.

עד גובה החזה. מכחינה פוליטית היתה זאת הפגנה של המערך. רוב הנאומים נשמעו כנאומי-בחירות. אין ספק שכל הצועדים והנאומים מתנגדים לליכוד, ומיקומם בתוך המערך הוא באגף היוני, לפחות באורח יחסי. היה שם הפוטנציאל למאבק נגד

שרון. אבל איש לא הזכיר את העם הפלסטיני (מלבד צלי רשף, בנוסחה המתייפית-משהו על "עם אחר"), כפי שהיה עושה גרינצווייג עצמו. חבריו של אמיל, שהכירו אותו ואת ריעותיו, ידעו שהוא היה רוטן לשמע הנאומים. אבל אמיל גרס שאנשי השלום הרדיקאליים חייבים להשתתף בפעולות שלום-עכשוויות ולהשפיע על הקו הפוליטי של התנועה. אלפי אנשי מחנה השלום העיקבי, שכאו להפגנה, כאילו קיימו את צוואתו.

בין רבבות המפגינים בלט מאוד גוש חברי יש בגול ואוהדיו. את הגוש הובילו, ובצדק, עשרות חברי התנועה, שעשו בשנתיים האחרונות בבית הכלא הצנאי, מכיוון שסירבו לשרת בלבנון או בגדה. התחושה היתה שבגוש זה נמצאים המפגינים, שייצאו לרחוב גם כשהמערך יעלה לשילטון וימשיך להציע לערבים, פשרה טריטוריאלית בלתי-יקבלה, כתירוץ להחזיק ברוב השטחים הכבושים.

אנשי שלום עכשווים היתנו את הסכמתם להשתתפות אנשי יש בגול כגוש בכך שהשליטים, הקוראים

מפגיני "שלום עכשיו" בירושלים הנצחה בסיגנון צימחוני

נשא לפחות נאום פוליטי חריף נגד הליכוד ונגד "השליטה על עם אחר", אבל לא חרג, ולוא במילה אחת, מהתבטאות הפוליטיות של מילגרט העבודה. פרופסור שאול פרידלנדר ניסה לתרגם את העוצמה הפוליטית שהופגנה, על-ידי עצם השתתפותם של 40 אלף בני-אדם בהפגנה, ודרש "מנציגי הציבור הזה" (קרי: המערך), לומר רברים ברורים בזכות השלום. בגוש יש בגול התלוצצו, שכראי לערוך לו הכרה עם שושנה ארכלי-אלמוזלינו, רענן נעים, אריק נחמקין ואימרי רון.

אורנה פורת קראה שיר נפלא של דליה רביקוביץ.

כל אנשי המערך. את ההצגה גנב אחיו של אמיל, אליעזר (לולר) גרינצווייג, מהגרס העובר במערכת הביטחון. לולו שיגר לעצרת-הסיכום של ההפגנה, שנערכה במקום-הרצח ליד מישור ראש-הממשלה, איגרת תקיפה ונועזת, שבה הוקיע ללא רחמים את הימין, שגרם לעשרות מעשי-אלימות קשים בשעות שלפני הרצח. הוא לא היסס להוקיע ישירות את אריאל שרון, שאיפשר לחסידי המטרופים לכנותו "מלך ישראל", ליצור אווירה עוינת לדמוקרטיה שמתוכה יצא המתנקש.

אמיל היה איש-ערכים, כתב אחיו לולו. אותו להט שהגיע אותו, עוד בתקופת הילדות בבאראיל, לדרוש ממשפחתו עלות ארצה וללכת לקיבוץ-נגב, שלח אותו לרחוב להילחם למען השלום. לולו לא שכח גם את פצועי ההפגנה, שבה רצח אחיו. הוא דרש להחיל את חוק נפגעי פעולות-איבה גם על פצועי-ההפגנה, כדי לאפשר את שיקומם, וכדי להפגין את החוב של החברה הישראלית כולה, מכריז של אמיל אמר שלולו הביא לערב את "הרוח הגרינצווייגית".

מפגינים רבים סברו שהמועצה על ההפגנה היתה שעוריה של ממש. רוב אישי-הציבור, הקשורים במחנה השלום הראדיקלי (שאליו השתייך אמיל עצמו) הוזרמו.

אנשי אלטרנטיבה (הכוללים חברים אישיים רבים של אמיל ז"ל), ואנשי שלי" נעדרו מרשימת הקוראים להפגנה. נמשכה גם החרמת חר"ש, ובכלל זה שלושת חברי-הכנסת היחידים שהצביעו בפועל נגד המילחמה בשבוע הראשון.

לעומת זאת הופיעו שם ניצים ציוניים, כמו ח"כ עדנה סולודר ויעקב צור, ויוצנים רבים מכל הסוגים. בעיקר צרם נוכחותו של ח"כ אימרי רון ממפ"ם, נוכח העדרם של מנהיגי מחנה-השלום. רון תמך באורח נלהב במילחמת-הלבנון, שאותה תיעב אמיל, ואף ערך לה מסעות-עמולה בחו"ל. אלפי המפגינים, שכבשו לשעות אחדות את העיר הלאומית ביותר בישראל, והעניקו לה צביון של עיר-שלום, התפרו בשקט. הקובע על הרחוב הירושלמי, ממש כמו המערכת על נפשה של ישראל, טרם הוכרע.

על רצח ארלוזורוב, והנוסטאלגיה שלו לימי הסזון לא דיברה אל לב נוכחים. ראש עיריית-ירושלים, טדי קולק, הסיפוחיטט הנאור ביותר במדינה, אמר כפירוש שרק במתינות, נוכל להמשיך ולשלוט בירושלים.

צלי רשף, מראשי שלום עכשיו, החרמת השירות בלבנון, יונמכו, עד לגובה החזה. ריישה מעליבה זאת התקבלה בהריקת-שן.

רשימת הנאומים היתה על טהרת המערך. יצחק כן-אהרון, שתמך לפני חודשים מעטים בהמשך פעולתו של סולל בונה בשטחים הכבושים, בירב

התשובה הפרוי-ישראלית למחברי הקוליקורא בוששה מעט. אך כשהיא באה, התברר שוורשה עומדת במרכז העניינים.

השווא אלי ויזל, המשמש אחר התועמלנים הראשיים של ממשלת ישראל בארצות-הברית, התחיל מיד מארגן גילוי-ידעת נגדי. הוא רצה להשיג מיספר מרשים לא פחות של בעלי-שם, ולכן הוא נזקק ליותר מחצי שנה. 52 חותמים הוא לא הצליח לאסוף, אך גם 24 סופרים ואקדמאים נראו קבוצה מכובדת דיה.

אולם התוכן היה הרבה-פחות מכובד. תחת הכותרת המפוצצת "ביירות אינה ורשה" האשימו אלי ויזל, לואי דרודוביץ, חוקרת-שואה, סול בלו, שוכה כבר בפרס נובל (לסיפור), ועוד 21 תומכי ממשלת-ישראל — כל ממשלות-ישראל — כי, סופרים אמריקאיים מסוימים מסלפים את ההיסטוריה ואת העובדות, כדי להפיץ

פרס נובל

למילחמה!

פרועה, שכללה האשמות בדבר, סירוס גרוטסקי של השפה ורמוזים גסים כי 52 הסופרים אימצו לעצמם סיגנון תעמולה נאצי (השחור הפך ללבן, הפשע היה למעשה נעלה, השקר לאמת מחייבת...)

שגרירות

פלאנגיסטית

מחברי המינשר הפרוי-ישראלי הקדישו רק כמה מישפטים לויכוח עם העובדות בקוליקורא המקורי. 80 אחוז מהנזקים כבייירות, כך קבעו בביטחון, נגרמו על-ידי הסורים ואש"ף, שניסו במשך שנים להרוס את לבנון כמפנים; בעיקבות הפלישה הישראלית לא נאלץ אף לבנוני אחד לעזוב את ביתו, ויותר מכך: 90 אחוז מפליטי החתרנות הסורית-אש"פית שבו כעת סוף-סוף לביתם.

המקור העיקרי לעובדות מפתיעות אלה, שעליו הסתמכו מחברי ביירות אינה ורשה" היה מרכז המידע והמחקר הלבנוני לוושינגטון.

איוה מין מוסד הוא זה, המפרסם עובדות העומדות כסתירה לכל הרייחוים מלבנון כיצד הפך השחור ללבן, הפשע למעשה נעלה;

מנהל מרכז המידע והמחקר הוא אלפרד מהדי. ב-1973 היה ראש אירגון הסטודנטים הפלאנגיסטיים באוניברסיטת אמריקאית בביירות. כמה שנים מאוחר יותר נשלח לווינגטון. המשימה שלו היתה לנהל מסע של יחסי-ציבור לבשיר אל-ג'מאילי, לשפר את תרמיתו המפוקפקת בארצות-הברית. את תפקידו הוא ביצע בהדר

ריתה של שגרירות-ישראל בבירה האמריקאית.

המסד שלו משמש כיום כשגרירות הבלתי-רשמית של הפלאנגות בור שנינגטון.

"היה זה מבין מאור", אמר השבוע משקיף יהודי-אמריקאי, "אם אלי ויזל, תומך נלהב של המילחמה ויריד הפאשיסטים הלבנוניים, המחורף את מתנגדי המילחמה, יוכה בפרס נובל לשלום. איוה פרצוף יהיה לפרס הזה"

התשובה הפרוי-ישראלית למחברי הקוליקורא בוששה מעט. אך כשהיא באה, התברר שוורשה עומדת במרכז העניינים.

השווא אלי ויזל, המשמש אחר התועמלנים הראשיים של ממשלת ישראל בארצות-הברית, התחיל מיד מארגן גילוי-ידעת נגדי. הוא רצה להשיג מיספר מרשים לא פחות של בעלי-שם, ולכן הוא נזקק ליותר מחצי שנה. 52 חותמים הוא לא הצליח לאסוף, אך גם 24 סופרים ואקדמאים נראו קבוצה מכובדת דיה.

אולם התוכן היה הרבה-פחות מכובד. תחת הכותרת המפוצצת "ביירות אינה ורשה" האשימו אלי ויזל, לואי דרודוביץ, חוקרת-שואה, סול בלו, שוכה כבר בפרס נובל (לסיפור), ועוד 21 תומכי ממשלת-ישראל — כל ממשלות-ישראל — כי, סופרים אמריקאיים מסוימים מסלפים את ההיסטוריה ואת העובדות, כדי להפיץ

"כולם אנטי-שמיים"

אלי ויזל הוא אחד התועמלנים האמריקאיים הסיפוסיים של המדיניות הישראלית. אך לא הגט שבחס. בניסוחים זהירים הוא מרמז כי כל ההנגדות לישראל היא אנטי-יהודית, אך אינו מעז לקבוע זאת במפורש.

חבריו הם ישרים הרבה יותר. איוון נוביץ, נשיא אירגון ציוני אמריקאי, קבע במכתב למערכת בנובמבר שעבר, כי "ביקורת על ישראל פירושה אנטי-שמיות. אפילו כאשר המבקרים הם יהודים או ישראלים". עסקת פרו-ישראלית אחרת, דות וויס, טענה במאמר שפירסמה בקומנטרי היהודי הימני-קיצוני: ההנגדות לממשלת-ישראל היא. מתן לגיטימציה לכוונות של ג'נסייד".

את האגדה המוזיקה, כי היהודי הוא נאצי והפלסטיני הוא יהודי חדש. התרגיל היה פשוט: מי שטוען כי לביירות צפוי גורלה של ורשה, טוען בעצם כי הישראלים הם נאצים, ולכן אין הוא ראוי שיקשיבו לו. דרודן נשכחה.

ויזל וחבריו, שפירסמו את המינשר שלהם כאותו כתבי-ידעת, לפני חודשיים, פיתחו את הטענה הזו על פני שבע פסקות ארוכות. היתה זו התקפה

שרואן ויזל הפלאנגות הטובות

ראלית, והביא פרטים על הכיבוש מתוך לקט של פירסומי-עיתונות. כסוף הקריאה הציעו החותמים להימנע ממשלוחי-שקט חרשים למרחב, כדי להגיע את האווירה המילחמתית.

שמועה שהגיעה מאוסלו רמתה לכריחה: עסקת-השואה אלי ויזל הוא אחד המועמדים לפרס נובל לשלום.

בעיניהם של אינטלקטואלים אמריקאים, העוקבים בחרדה אחרי המילי-חמה הבלתי-נגמרת בלבנון, היתה זו בריחה גרועה מאוד. הם יורעים כי בשנה שעברה הקריש ויזל את מיטב מירצו נגד מאמצי-השלום במרחב, ועסק בתעמולה למען הפלישה הישראליית ולמען הפלאנגות.

"השחור הפך ללבן"

שמאלו למילחמה 10 חודשים, נאביים שעבר, חתמו 52 סופרים ומשוררים אמריקאיים על קוליקורא, שמחה נגד המישה הכיבוש הישראלי בלבנון. הניסוח היה מתון במתנות. הם קראו למשאומתם בין ממשלת ארצות-הברית ואש"ף, משאומתן "ש יוביל לפנינו כל הכוחות הזרים מלבנון, להחרת הריבונות הלבנונית על כל שיטחי המדינה, להבטחת ביטחונה של ישראל ולהקמת בית לאומי לפלסטינים."

הקוליקורא שפורסם בכתבי-העת הסיפורתי ניו-יורק ריווי אוף בוקס, צייטט סטטיסטיקות רישמיות של ממשלת-לבנון על מיספרי הנפגעים וממדי-ההרס שגרמה הפלישה הישר